

Αβώριος Λόγος

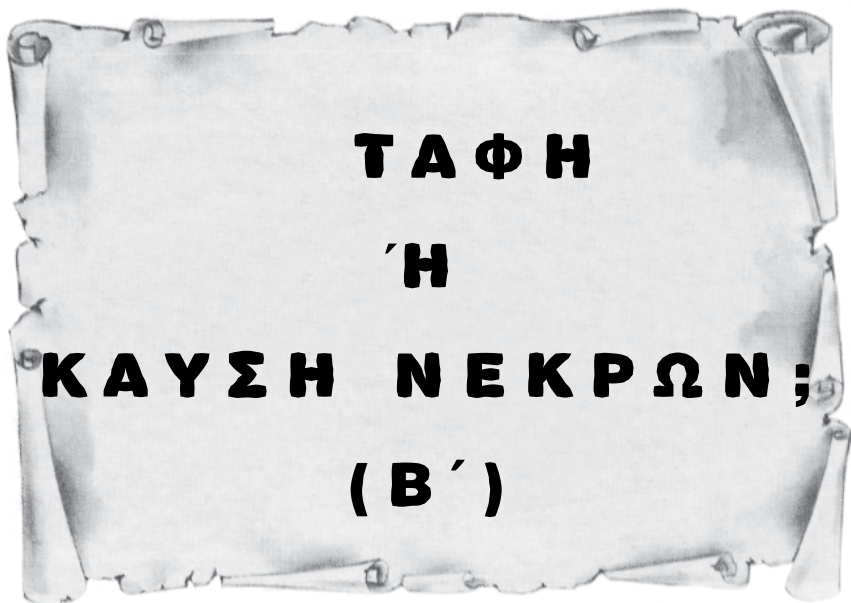
ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ
ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

ΔΕΛΦΩΝ - ΜΙΑΟΥΛΗ • ΤΗΛ. 2310-828989

ΕΤΟΣ Β΄

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2010 • ΤΕΥΧΟΣ 10

(συνέχεια από το προηγούμενο τεύχος)

Οι λόγοι που συνήθως επικαλούνται οι υποστηρικτές της καύσεως των νεκρών είναι:

Η έλλειψη του χώρου.

Το πρώτο επιχείρημα είναι η έλλειψη του χώρου. Αυτό ισχύει κυρίως για τις μεγαλουπόλεις, όπως η Θεσσαλονίκη. Οι μεγαλουπόλεις όμως έχουν και πρόβλημα με το πάρκινγκ αλλά παρά τούτα συνεχίζει το υπουργείο μεταφορών να εκδίδει άδειες για νέα αυτοκίνητα. Μήπως θα έπρεπε να σταματήσουν οι αντιπροσωπείες αυτοκινήτων να πουλάνε αυτοκίνητα; Είναι η δυσκολία ανυπέροβλητη; Στην ουσία το επιχείρημα ότι δεν υπάρχει χώρος στα υπάρχοντα κοιμητήρια ή ότι δεν υπάρχει χώρος για δημιουργία νέων κοιμητηρίων αποτελεί πρόφαση και ισοδυναμεί με προσβολή. Αν δεν έχουμε, να δημιουργήσουμε. Όπως δημιουργούμε χώρους για πολυκαταστήματα, χώρους αναψυχής κ.λπ, έτσι πρέπει να ληφθεί και δέουσα πρόνοια για τους νεκρούς. Η αγάπη και ο σεβασμός δημιουργούν και χώρο και προϋποθέσεις.

Η κοινωνία μας συχνά εκφράζει τη στενότητα που νιώθει όχι μόνο για τους νεκρούς αλλά και για τους μελλοντικά ζωντανούς. Ούτε γι' αυτούς δεν έχει χώρο ο κόσμος μας. Γι αυτό και νομιμοποιεί τις εκτρώσεις. Όπως νόμιμα πλέον καταστρέφουμε το σπαρμένο στα σπλάχνα της μητέρας έμβρυο, κατά

ανάλογο τρόπο καίμε το σώμα στα σπλάχνα της γης, για να μη ζήσει αιώνια. Όχι γιατί δεν θέλουμε αυτό να ζήσει, αλλά γιατί δε θέλουμε εμείς να ζήσουμε αιώνια.. Η ύπαρξη, η ζωή του μας θυμίζει την αιωνιότητα. Εμείς με αυτήν έχουμε πρόβλημα, όχι με το νεκρό. Με το Θεό έχουμε πρόβλημα.

Στις μωαμεθανικές χώρες, όπου απαγορεύεται η εκταφή, όπου οι πληθυσμοί είναι πυκνοί και αυξανόμενοι, πώς χωρούν στα κοιμητήρια;

Λόγοι υγείας, αποφυγή μικροβίων.

Άλλοι λόγοι που ακούγονται συχνά για το ότι επιβάλλεται η καύση των νεκρών είναι οι λόγοι υγιεινής. Αλλά τι ειρωνεία! Σε μία εποχή που εντελώς αδικαιολόγητα και από χιλιάδες αιτίες έχει μολυνθεί το οικοσύστημα. Σε μία εποχή που πετούμε περισσότερα από ό,τι χρησιμοποιούμε, που εισπνέουμε περισσότερο διοξείδιο του άνθρακα απ' όσο εκπνέουμε, που οι γειτονιές θυμίζουν χωματερές, όταν απεργούν οι υπάλληλοι της καθαριότητας και όχι μόνο τότε. Αφού καταστρέψαμε περιβαλλοντικά ό,τι φαίνεται και ζει, ακριβώς το αντίθετο θα συμβεί με την καύση των νεκρών. Τα αποτεφρωτήρια θα είναι εστίες μόλυνσης και θα

επιβαρύνουν την ήδη μολυσμένη ατμόσφαιρα. Επί πλέον θα υπάρχει ο κίνδυνος συγκάλυψης εγκληματικών ενεργειών με την καταστροφή των τεκμηρίων. Τώρα ξαφνικά νιώθουμε πως κινδυνεύουμε από τα μικρόβια των νεκρών, που ούτε απειλούν, ούτε φυσικά υπάρχουν στα κοιμητήρια. Μικρόβια υπάρχουν μόνο στα μυαλά των σύγχρονων μηδενιστών. Τη μόλυνση την προκαλούν οι ζωντανοί και όχι οι πεθαμένοι.

Ο γέροντας Παΐσιος είχε πει για το συγκεκριμένο

θέμα: Εξ απόψεως υγιεινής! Τι εξ απόψεως υγιεινής, που έχετε βρωμίσει όλο τον κόσμο, που βρωμίσατε τη θάλασσα στη Θεσσαλονίκη και αλλού, ενώ τα οστά είναι πλυμένα, καθαρισμένα! Λίγο σεβασμό! Αλλά αυτοί πάνε να εξευτελίσουν τον άνθρωπο, να τον κάνουν να μην αξίζει τίποτα. Να τον ξεκόψουν από τη ρίζα του, από τους προγόνους του, από την παράδοσή του, να τον αφήσουν μόνο και έρημο, να καταστρέψουν τη μνήμη του, τη

σύνδεση του με τους προηγούμενους, με τις αξίες και τη ζωή των προγόνων, για να τον κάνουν μετά ό,τι θέλουν με διάφορες θεωρίες να τον τραβάν από δω και από κει. Πάνε να σκορπίσουν την αθεΐα. Πέθανε; Πάει χάθηκε ο άνθρωπος!

Το αποτρόπαιο του θανάτου.

Η ταφή αποτελεί αναντίρρηση μια συναισθηματικά πολύ

δύσκολη εικόνα. Βλέπεις το οικείο πρόσωπό σου δίχως πνοή, δίχως ζωή, για τελευταία φορά, να κατεβαίνει στα σπλά-

Τη μόλυνση τη δημιουργούν οι ζωντανοί και όχι οι πεθαμένοι

χνα της γης. Δεν θα ξαναντικρίσεις την οικεία όψη, σε λίγο θα το σκεπάσει το χώμα και θα αρχίσει η διαδικασία της αποσύνθεσης. Ο πειρασμός να αποφύγει κανείς την εμπειρία δεν είναι αμελητέος. Η στρουθοκαμηλική μας όμως νοοτροπία μας συνοδεύει και σ' αυτό το επιχείρημα. Προτιμούμε να βλέπουμε ένα κουτί που θα περιέχει τη στάχτη παρά να αντικρίζουμε ένα σώμα νεκρό μέσα στο φέρετρο. Βλέποντας

το κουτί ξεχνάμε το πρόσωπο. Αντικρίζοντας το φέρετρο θυμόμαστε το θάνατο του οικείου ή αγνώστου προσώπου και αυτό μας φοβίζει, γιατί δεν θέλουμε να πιστέψουμε πως θα ακολουθήσουμε και εμείς... Η ταφή είναι περισσότερο μυστήριο, ενώ η καύση διαδικασία.

Είναι οπωσδήποτε δικαίωμα της κάθε Κυβέρνησης να νομοθετεί και γι' αυτά τα θέματα, όπως είναι επίσης και δικαίωμα της Εκκλησίας να οριοθετεί τη δική της τοποθέτηση απέναντι σε θέματα που άπτονται των δογμάτων και των παραδόσεών της. Γιατί αν θα έχω το δικαίωμα να διαθέσω το σώμα μου μετά το θάνατό μου όπως εγώ θέλω, γιατί να μην έχω αργότερα και το δικαίωμα να επιλέξω την ώρα του θανάτου ή τον τρόπο του θανάτου μου (δηλαδή ευθανασία); Ένα τέτοιο δικαίωμα στο κάτω – κάτω της γραφής, θα αποβεί «μπούμεραγκ» για όλους μας. «Ένός κακοῦ μύρια ἔπονται». Μεταξύ των προηγούμενων προβλημάτων που εγείρει αυτή η «νέα» συνήθεια είναι και η λατρευτική «δυσκολία» που θα προκύψει στην Εκκλησία, πέρα όλων των άλλων, να αλλάξει και τον προσανατολισμό της Εξοδίου Ακολουθίας, δηλαδή της κηδείας. Η Εξόδιος Ακολουθία οποία είναι συντεθειμένη άρρηκτα με την προ-

σευχή για ανάπαυση της ψυχής αφ' ενός και εφ' ετέρου για διάλυση του σώματος μέσα στη γη. «Γῆ εἶ καί εἰς γῆν ἀπελεύσει» εύχεται η Εκκλησία στο νεκρό λείψανο που ενταφιάζεται.

Η Εκκλησία μας, ο μόνος Νους που έμεινε όρθιος στη γη, γιατί στηρίζεται στον ουρανό και γι' αυτό δεν σάλεψε, όπως σαλέψαμε ή κινδυνεύουμε να σαλέψουμε όλοι μας, θα αγωνισθεί και πάλι να μας φέρει στα συγκαλά μας και σ' αυτό το θέμα. Όμως το τελικό αποτέλεσμα θα κριθεί από το αν τελικά θέλουμε να αφυπνισθούμε ή συνηθίσουμε να αποφασίζουν άλλοι για μας χωρίς εμάς, γιατί πάσχουμε από το σύνδρομο του παλιμπαδισμού και νιώθουμε σιγουριά, ασφάλεια και ευτυχία, όταν στις δύσκολες αποφάσεις αποφασίζουν άλλοι για εμάς. Οι πιστοί γνωρίζουμε ότι ο χωρισμός της ψυχής από το σώμα δεν αχρηστεύει το σώμα, ώστε να δικαιολογούμαστε να το κάψουμε, όπως και με τα σκουπίδια, για να απαλλαγούμε απ' αυτά!

Ο Χριστός μας έδειξε τον κόκκο του σίτου, που τον παρομοίασε με τα σώματά μας και μας εξήγησε όλη τη διαδικασία που θα ακολουθηθεί μέχρι την κοινή Ανάσταση του ανθρώπινου γένους. Μας είπε ότι το σώμα μας, όταν πεθάνει, πρέπει να «σπέρνεται» στη γη, να λιώνει, όπως ο κόκκος του σίτου που σαπίζει,

και ύστερα να αναστηθεί ένδοξο σαν το στάχυ, που ανατέλλει ένδοξο και κατάκαρπο από τον λιωμένο και αφανισμένο κόκκο του σιταριού! Η διαδικασία του σιταριού είναι η προτύπωση της δικής μας πορείας από την ταφή μας προς την Ανάσταση. Γι' αυτό βράζουμε το κόλλυβο στα μνημόσυνα. Κατά τον Απόστολο Παύλο το ανθρώπινο σώμα «σπείρεται εν φθορά, ἐγείρεται εν ἀφθαρσία» (Α΄ Κορ. 15, 42).

Δηλαδή: Το σώμα μας σαν το σπόρο μπαίνει στη γη φθαρτό, θα αναστηθεί όμως ἀφθαρτό. Η θεόσωμη ταφή του Κυρίου υπήρξε το

αποκορύφωμα της επί γης κενώσεώς Του. Το άψυχο σώμα του Χριστού ενωμένο με τη Θεότητα ενταφιάζεται. Ο αρχηγός της ζωής τίθεται «εν τάφω». Ο ενταφιασμός του σαρκωμένου Λόγου μάς υποδεικνύει τον τρόπο και της δικής μας εξόδου από τον πρόσκαιρο αυτό βίο.

Ο Μέγας Αντώνιος εκφράζοντας την παράδοση της Εκκλησίας ζήτησε από τους μαθητές του να τον ενταφιάσουν. «**Θάψτε, λοιπόν το σώμα μου σεις**

και κρύψτε το υπό την γην... διότι εγώ κατά την ανάστασιν των νεκρών θα το πάρω πάλι από τον Σωτήρα ἀφθαρτο» (Ο Μέγας Αντώνιος, Βίος και Πολιτεία, εκδόσεις Ρηγόπουλου, Θεσσαλονίκη, 2000, σ. 150).

Ο 7ος Κανόνας της Ζ΄ Οικουμενικής Συνόδου επιτάσσει ο καθαγιασμός της Αγίας Τράπεζας να γίνεται με την τοποθέτηση σ' αυτή λειψάνων αγίων μαρτύρων (Πηδάλιον, έκδοση "Αστέ-

ρος" , Α θ ή ν α , 1970, σ. 328). Είναι αυτονόητο ότι η ύπαρξη των λειψάνων προϋποθέτει την προγηθείσα ταφή

τους. Η καύση λοιπόν των νεκρών αντιστρατεύεται το θείο θέλημα, γιατί στερεί από τους πιστούς τη δυνατότητα να αγιάζονται από τα αδιάφθορα και χαριτόβρυτα λείψανα των αγίων.

Ο άγιος Συμεών, αρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης και μέγας λειτουργιολόγος, αναφέρει ότι η έκχυση του ελαίου - οίνου πάνω στο ενταφιασμένο λείψανο ανάγει την αρχή του στους αγίους αποστόλους (P.G. 166,

*Η αναμονή της
Δευτέρας Παρουσίας:
"Προσδοκῶ Ἀνάστασιν
Νεκρῶν".*

686). Πνεύμονες της ζωής μας είναι τα δάση. Πνεύμονες της ψυχής μας είναι τα λείψανα. Η ταφή στη γη θα μας φανερώσει όχι μόνο τα λείψανα των προσφιλών μας και τα σημεία του Θεού πάνω σ' αυτά, αλλά και τα άγια λείψανα των αγίων ανθρώπων του Θεού. Αν είχε ισχύσει η καύση των νεκρών δεν θα είχαμε οι πιστοί τόσα θαυματόβρυτα άγια λείψανα.

Αυτά δεν τα γνωρίζουν όσοι είναι έξω από την Εκκλησία. Αυτοί γνωρίζουν μόνο τον θάνατο σαν οριστικό τέλος και όχι σαν αρχή της αιώνιου ζωής, απαρχή. «**Ἄγνωσίαν γὰρ Θεοῦ τινές ἔχουσι**», (Α' Κορ. 15,34) Δηλαδή: Μερικοί αγνοούν τη δύναμη και την αγαθότητα του Θεού. μας εξηγεί ο Απόστολος Παύλος. Το συμπέρασμα βγαίνει αβίαστα. Το πρόβλημα που έντονα συζητείται από ανθρώπους εκτός Εκκλησίας δεν αφορά το λαό

μας. Αφορά μόνο τους ίδιους. Δεν πιστεύουν στην Ανάσταση των νεκρών αλλά μόνο στην... καθαριότητα των Πόλεων! Και θέλουν να κάνουν και τον πιστό λαό να... χαζέψει σαν κι αυτούς και να κάψει το σώμα του για χάρη του πολιτισμού των ανθρώπων της «πυρκαγιάς». Ο λαός μας στην πλειοψηφία του δεν θα ακολουθήσει ανθρώπους της «πυρκαγιάς», γιατί σέβεται και διστάζει να κάψει ακόμη και μια φθαρμένη χάρτινη εικόνα. Πολύ περισσότερο δεν θα διανοηθεί να κάψει ποτέ την σφραγισμένη με το άγιο Βάπτισμα και ποτισμένη με το Τιμιο Σώμα και Αίμα του Χριστού μας έμψυχη Εικόνα του Θεού, το σώμα του!

Η Εκκλησία δεν μπορεί να προδώσει την εμπειρία και την πίστη της. Η Εκκλησία δεν μπορεί να κάψει τα σπλάχνα της και να αρνηθεί τον εαυτό της.